

[Indenrigsministeren.]

kendelse af, at ikke alle indsamlede erklæringer kunne stå for en kritisk gennemgang, har partiet indleveret et betydeligt antal vælgererklæringer ud over de 10.000, som loven på det tidspunkt foreskrev. Partiets anmeldelse forud for folkeafstemningen i juni 1963 var således bilagt 14.153 erklæringer, hvoraf de 1.007 kasseredes, og ved anmeldelsen forud for folketingsvalget i september 1964 indleveredes der 13.092 erklæringer, hvoraf de 716 kasseredes, og jeg vil derfor mene, at partiet ved den seneste anmeldelse har handlet noget letsindigt ved kun at indlevere 15.352 såkaldt „fuldgyltige“ erklæringer, når det nødvendige antal for tiden udgør 15.037.

Jeg skal sluttelig tilføje, at der ikke i valgloven indeholdes nogen frist for varigheden af gennemgangen af en partianmeldelse, omend det forudsættes, at en sådan gennemgang i en valgsituation kan afsluttes i løbet af få dage.

Gennemgangen af retsforbundets anmeldelse har været fra den 20. juni til 4. august 1966, hvilket — på grund af ferietiden — er noget længere end sædvanligt. Da retsforbundet imidlertid først har fået den fornødne formular godkendt den 5. august 1965 og vel derfor først har kunnet gå i gang med indsamlingen i hvert fald nogle dage senere, er ingen vælgerunderskrift blevet forældet i den tid, gennemgangen af erklæringerne har været, men man kunne måske tage under overvejelse at søge valgloven ændret ved at forlænge 1 års fristen for vælgernes underskrift med den tid, gennemgangen af en partianmeldelse har været.

Af *Iver Poulsen* til undervisningsministeren (26. august 1966):

„Vil ministeren pålægge det af ministeren nedsatte udvalg vedrørende finansiering af ungdommens uddannelse at overveje og fremkomme med forslag om, under hvilke former der som et selvstændigt led i eller i tilknytning til ungdommens uddannelsesfond kan oprettes en ungdommens lånefond med den konkrete opgave at administrere den del af det offentliges støtte til ungdommens uddannelse, der ydes som lån eller offentlige lånegarantier?“

Af ministerens svar på mit spørgsmål af 27. juli d. å. vedrørende ungdommens uddannelsesfond fremgik det klart, at de former, hvorunder det offentlige yder støtte til ungdommens uddannelse, er så forskellige og reglerne for tildeling af støtte så komplicerede, at de er helt uoverskuelige ikke blot for de unge, der ønsker at søge støtte, men også for disses forældre og for de skatteydere, der skal betale støtten. Herved påføres der både hjemmene og det offentlige en mængde unødvendigt besvær og kostbar administration, hvorfor der bør ske en forenkling ved oprettelse af en selvstændig lånefond, der administreres efter enkle og klare retningslinjer.

Men det mest afgørende er, at låneordningen stiller alle unge under uddannelse lige med hensyn til at udnytte lånemulighederne; det vil nemlig være den eneste demokratiske løsning, der bl. a. vil fjerne den nu praktiserede udemokratiske klassedeling af ungdommen efter forældrenes skattebillet og økonomiske forhold — en klassedeling, der endog opretholdes længe efter, at de unge er blevet voksne og har fået stemmeret.

En låneordning, der stiller alle med evner og vilje lige, vil endvidere fjerne den urimelighed, at de for hårdt beskattede mellemindtægter, der for en stor del ikke selv kan få del i gaveuddelingen, og som allerede igennem deres skatter bidrager til at stille kostbare undervisningsanstalter så nogenlunde gratis til de unges rådighed, også skal være med til at betale en helt urimelig understøttelse til de samme unge, der efter endt uddannelse som hovedregel i dag opnår en indtægt, der ligger langt over det gennemsnit, som hovedparten af de betalende skatteydere opnår.

Endelig vil en låneordning gøre de unge mere frie og uafhængige af statsmagten, og ordningen vil, efterhånden som den bliver udbygget, i det væsentlige komme til at hvile i sig selv, hvorved der frigøres betydelige beløb til andre støtteordninger til ungdommens uddannelse, f. eks. hvor stipendieordninger er nødvendige.

Jeg deler ministerens forhåbninger om, at der, når udvalget har afsluttet sit arbejde, vil foreligge „et godt materiale som grundlag for den principielle debat, der så må komme i folketinget . . .“. Men jeg tror, at